

A hit nem egy érzés

Mit jelent bízni Istenben? – Ney Bailey

Töltöttem magamnak egy pohár hideg limonádét, kihegyeztem a ceruzám, és elővettem a Bibliámat, hogy nekilássak a feladatomnak. Dél előtt a teológia professzorunk azt mondta: „*Holnapra írjátok össze, mit mond Pál apostol a hitről a Rómaiakhoz írt levélben!*” Ez nem hangzott se nehéznek, se időigényesnek.

Hát, jól meglepődtem... Rá kellett jönnöm, hogy a „hit” szó rengetegszer fordul elő ebben a levélben, és a tanulmányozása tovább fog tartani, mint gondoltam.

Mi a hit?

Ahogy a Római levelet olvastam, az fogalmazódott meg bennem: „*A hit alighanem a legfontosabb dolog az életben, de hogyan is definiálnám? Mi ez tulajdonképpen?*”

Eszembe jutott, amikor nyolc évvel korábban először találkoztam egy Cru nevű keresztény mozgalommal. Akkoriban aztán tényleg fogalmam se volt a hitről. „*Sok mindent megértettem már,*” gondoltam, „*de ezzel együtt mégsem tudom definiálni.*”

Tudtam, hogy a Biblia több száz helyen beszél a hitről, például, hogy „*Az igaz ember pedig hitből fog élni*”ⁱ és „*az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.*”ⁱⁱ De csodálkozva láttam, hogy nem bírok egy egyszerű, személyes meghatározást találni erre a szóra; nem tudom kiegészíteni azt a mondatot, hogy „*A hit számomra .....*”

Imádkoztam, hogy „*Istenem, te hogyan definiálnád?*”

Eszembe jutott egy történet, ahol Jézus azt mondja valakinek: „*Egész Izráelben nem láttam ilyen nagy hitet.*” Mi az, amit Jézus „nagy hitnek” hívott?

Gyorsan megkerestem ezt a részt a Lukács 7-ben a századosról, aki hitte, hogy Jézus képes meggyógyítani hűséges és megbízható szolgáját, aki haldoklott. Azt mondta Jézusnak: „*Csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám.*”ⁱⁱⁱ Aztán a százados hozott egy példát a saját életéből, bizonyítva, hogy érti, mit jelent bízni Jézus szavában és engedelmeskedni neki.

Válasz helyett Jézus az öt követő sokasághoz fordult, és így szólt: „*Mondom nektek, egész Izráelben sem találtam ekkora hitet.*”^{iv} Jézus mintha azt mondaná, hogy a “nagy hit” egyszerűen az, hogy adunk az ő szavára, bízunk abban, amit ő kimond.

Megerősítik ezt a definíciót más helyek a Bibliában? Mivel a Zsidók 11-et gyakran úgy emlegetik, mint a „Hithősök arcképcsarnokát”, odalapoztam.

Komolyan venni Istent

Miután sokszor elolvastam ezt a részt, az összes hitre vonatkozó utalásokkal együtt, azt vettem észre, hogy az itt említett személyek egyetlen dologban hasonlítottak: mindegyik egyszerűen *komolyan vette Isten szavát, és engedelmeskedett a parancsának.* És máig megemlékezünk róluk a hitükért.

Például Noénak azt mondta Isten, hogy építsen bárkát. És noha azelőtt még soha nem esett az eső, Noé komolyan vette Isten szavát, és épített egyet.^v

Ábrahámnak azt mondta, hogy vándoroljon egy helyre, amelyet majd örökségül fog kapni, de ahol még sohasem járt. Ábrahám komolyan vette Isten szavát, és elindult.^{vi}

Sárának – aki már rég nem volt szülőképes korban - azt ígérte, hogy fia fog születni. A Biblia úgy mondja, hogy Sára *“Hűnek tartotta azt, aki az ígéretet tette.”*^{vii} Komolyan vette Isten szavát.

A körülményektől függetlenül, a logika és tapasztalat érvei ellenére, az érzéseikkel nem törődve, a Zsidók 11-ben említettek *mind hittek Istenben és az ő Szavában*, és úgy döntöttek, hogy engedelmessé válnak.

Azon törtem a fejem, *„Ha a Lukács 7 és a Zsidók 11 bemutatja, mi a nagy hit, vajon olyan rész is van, a Bibliában amely a hit hiányát illusztrálja?”*

Eszembe jutott egy eset Márk evangéliuma 4. részéből. Jézus egész nap tanított a Galileai-tenger partján. Utána megkérte a tanítványait, hogy vigyék át a túlsó partra. Először komolyan vették Jézus szavát, hajóra szálltak és elindultak. De mikor kitört egy vihar, megijedtek, és már nem voltak biztosak benne, hogy partot érnek. Mikor Jézus azt kérdezte tőlük: *„Miért nincs hitetek?”*^{viii}, akár így is fogalmazhatott volna: *„Miért nem bíztok a szavamban? Miért nem bíztok abban, amit mondtam nektek?”*

Mindig is szerettem Márk evangéliuma 5. részének 1. versét: *„Azután elmentek a tenger túlsó partjára, a gadaraiak földjére.”* Nem haltak meg, és átértek a túlsó partra. Jézus szava igaznak bizonyult.

A fenti három rész tanulmányozása során a hitnek a következő egyszerű definíciójához jutottam: **A hit az, hogy komolyan vesszük Isten szavát.** Abban nem voltam biztos, hogy valaha is befejezem-e a dolgozatot a Római levél alapján. Abban viszont biztos voltam, hogy olyasmit találtam, ami fontos lesz az Istennel járásom során egész életemben.

Mit mond Isten az ő Szaváról?

Maradt bennem még egy kérdés: ha a hit lényege az, hogy Isten szavát komolyan veszem, akkor akkor mit mond Isten az ő szaváról? A választ magában az ő Szavában, a Bibliában találtam meg:

„Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.”^{ix}

„Az Úr beszéde megmarad örökké.”^x

„Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad.”^{xi}

Ezek a részek azt mondták nekem, hogy bár minden változik az életben, de Isten Szava, a Biblia változatlan marad. Az ő igazsága sohasem változik. Kezdem pedzegetni, hogyan befolyásolhatja az Isten ígéreteibe vetett bizalom az egész további életemet.

Például, én elég érzelmes típus vagyok. Néha olyan boldog, hogy azt hiszem, soha többé nem leszek szomorú. Néha meg olyan szomorú, hogy azt hiszem, soha többé nem leszek boldog... Néha meg szinte egyáltalán semmit nem érzek.

De bármilyen erőteljesek és változékonyak is az érzéseim, Isten Igéje

- igazabb, mint az érzéseim
- igazabb, mint a tapasztalataim
- igazabb, mint bármilyen körülmény
- igazabb, mint bármi a világon

Miért? Mert az ég és a föld elmúlik, de Isten Szava nem. Ez azt jelenti, hogy – függetlenül attól, hogy mit érzek, vagy mit tapasztalok – választhatom azt, hogy úgy támaszkodom Isten Szavára, mint változatlan valóságra.

Néha nem volt könnyű ezt választani.

Mi van az érzésekkel?

Voltak időszakok ezután a nyári este után, amikor nem éreztem Isten szeretetét. Dönthettem úgy, hogy elidőzök abban a hangulatban, és hagyom, hogy önsajnálata sodorjon. Vagy mondhattam azt: „*Istenem, az igazság az, hogy nem érzem, hogy szeretnél engem. Bocss, de most így vagyok. Viszont, az Igéd azt állítja, hogy szeretsz. Sőt, azt is mondtad, hogy örökké tartó szeretettel szeretsz.^{xii} Sose fogsz nem szeretni. A te irántam való szereteted akkor is állni fog, ha minden egyéb összedől.^{xiii} Az Igéd azt mondja, hogy te nem vagy részrehajló.^{xiv} Akkor pedig senki mást a világon nem szeretsz jobban, mint engem. Ezért, Uram, köszönöm a szeretetedet! A te Szavad igazabb, mint az én érzéseim.*”

Rájöttem, hogy ha így reagálok az érzelmeimre, az egyrészt megadja a szabadságot, hogy őszintén beszéljek róluk Istennel. Másrészt viszont választhatom azt, hogy az ő szavának hiszek, amikor ellentét van az én érzelmeim és az ő ígéretei között.

Máskor meg rémültnék, magányosnak vagy kétségbeesettnek éreztem magam. Szó szerint sajgott a szívem a körülményeim miatt, és ilyenkor volt a legnagyobb a kísértés, hogy kételkedjem Isten Szavában. De ehelyett az akaratommal úgy döntöttem, hogy hiszek az Ő Szavának. Sok ezerszer kezdtem így az imámat, hogy „*Uram, úgy érzem, hogy... De a te Igéd azt mondja...*”

“Érzelmes” lények vagyunk

Ha abba a kísértésbe esem, hogy hibáztassam maga az érzéseim miatt, segít, ha emlékeztetem magam, hogy Isten a saját képmására teremtett minket, és ennek része az is, hogy vannak érzelmeink. Az érzések nem rosszak. Jézusnak is voltak érzései. Nem is próbált meg érzelemmentes maradni. Nem rejtette el az érzéseit; ehelyett behozta őket az Atyával való kapcsolatába. Őszinte volt, valóságos és hiteles. A Szentírás elmondja, hogy a keresztre feszítés előtti éjszakán, a Gecsemáné kertben “szomorkodott” és “rettegett”, sőt, “halálosan gyötrődött”.^{xv} Jézus kifejezte az érzelmeit, de mindenféle érzése ellenére bízott az Atyában.

Nekünk is teljes szabadságunk van arra, hogy őszinték legyünk Istennel az érzéseinket illetően, nyíltan elmondjuk neki, hogy vagyunk, és mi megy végbe az életünkben.

Hogyan reagálunk?

A Biblia azt mondja, hogy azoknak, akik igazán szeretik Istent, minden úgy történik az életében, hogy egyre jobban Krisztushoz hasonlónak válnak.^{xvi} Lehet, hogy némelyikünk mondott már

valami efféle imát: „Istenem, kérlek, formáld hasonlóbba magadhoz. Hadd legyek hasonlóbba Krisztushoz. Szeretnék jobb, szeretetteljesebb, és türelmesebb lenni.”

Ilyenkor valójában azt szeretnénk, ha Isten altatásban végezné el a “szívátültetést”, amely ahhoz szükséges, hogy Krisztus tökéletes jelleméhez váljunk hasonlónak. Fel se akarunk ébredni, amíg vége nincs a beavatkozásnak. Kívánjuk a végeredményt, de kihagyánk a fájdalmas folyamatot.

De Isten nem így dolgozik. Neki fontos az is, hogy min megyünk keresztül. Viszont még ennél is fontosabb, hogy hogyan reagálunk mindarra, amin keresztül megyünk. A reakciónk pedig az akaratunkon múlik. Azért engedi meg, hogy nehézségek, megpróbáltatások és kísértések legyenek az életünkben, hogy lehetőségünk legyen választani: az érzéseinkben és tapasztalatainkban bízunk, vagy az ő szavának hiszünk.

Én megtanultam, hogyan bízzak “rutinszerűen” Isten szavában – és ez mára szokásommá vált!

Mindannyian választhatunk, hogy az érzéseinkre, gondolatainkra, körülményeinkre hallgatunk-e, hagyjuk-e, hogy azok vezéreljenek. Vagy szokásunkká válhat, hogy Isten szavára támaszkodunk, az érzelmeink és tapasztalataink ellenére.

Ha boldogok akarunk lenni, az akaratunknak azt kell választania, hogy Isten Szava megbízhatóbb az érzéseinknél.

Én végérvényesen elköteleztem magam, hogy Isten Szavára alapozom az életem, és Isten megjutalmazta ezt a döntést. Mégis voltak idők, amikor majdnem visszavontam az elkötelezettségemet, mert nem tudtam elhinni, hogy lehet valami valóságosabb, mint amin éppen keresztül megyek. Néha az érzéseim időnként pont az ellenkezőjét üvöltötték mint Isten Szava, de újra és újra bebizonyosodott, hogy Isten hűségesen betartja az ígéreteit.

ⁱ Róma 1,17

ⁱⁱ 1János 5,4

ⁱⁱⁱ Lukács 7,7

^{iv} Lukács 7,9

^v Zsidók 11,7

^{vi} Zsidók 11,8

^{vii} Zsidók 11,11

^{viii} Márk 4,40

^{ix} Máté 24,35

^x 1Péter 1,25

^{xi} Ézsaiás 40,8

^{xii} Jeremiás 31,3

^{xiii} 1Korintus 13

^{xiv} ApCsel 10,34

^{xv} Máté 26,37-38; Márk 14,33; Lukács 22,44

^{xvi} Róma 8,28-29